

Beeld/spraak

Frank BAHNMÜLLER / Jozefien VAN HUFFEL

ANTWERPEN | Met zachte ogen bekijkt ze het. Patiënten die komen en gaan. Het leed van de een, de lach van de ander. Ook ziet ze hoe de zorg vaak noodgedwongen een hardere blik hanteert. En scherp stelt op efficiëntie, competitiviteit en regels allerhande. Maar zij staat er toch maar: een geschenk van de moderne Antwerpse zorgorganisatie GZA aan de zusters van Liefde, als dank voor 175 jaar inzet. Op haar schouders draagt het beeld een kind, de toekomst. Waarin zorg, hoopt ze, nog steeds een zacht hart zal hebben.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Onderwijs-hervorming

KERK & leven, 19 JUNI 2013

Toen omstreeks 1991 in het TSO de A3-korte kwalificatieafdeling werd afgeschaft, kon men al voorspellen dat dit de uitstroom van jongeren zonder enig bekwaamheidsbewijs drastisch zou versterken.

Na die afschaffing moest men zes leerjaren met succes doorlopen alvorens een diploma te verkrijgen. Eerder kon men na vier leerjaren al zo'n A3-diploma verwerven. Daarna kon men desgevallend nog twee leerjaren voortstuderen voor een A2-diploma. Voor wie makkelijk leert, zijn die zes jaar natuurlijk geen probleem. Voor de jongeren met leermoeilijkheden of leerachterstand duren die zes jaar evenwel te lang. Ze werken veeleer demotiverend.

Het is voor mij onbegrijpelijk dat de gevolgen van die gemaakte blunder van toen, nog altijd niet tot de hogere onderwijsinstanties zijn doorgedrongen. Men zoekt nu nog steeds

naar de oorzaken van dat vele schoolverlaten zonder diploma, terwijl die al twintig jaar achter ons liggen.

Michel ALBRECHTS, Maaseik

Universitas en humaniora

KERK & leven, 19 JUNI 2013

In het debat over de onderwijsvernieuwing komt volgens mij een punt nog te weinig aan bod, met name de finaliteit van het onderwijs. Bij de reorganisatie van het hoger onderwijs was dat min of meer wel het geval. Het academische onderwijs behoort hier tot de kerntaken van de universiteiten, naast wetenschappelijk onderzoek en maatschappelijke dienstverlening. De hogescholen concentreren zich dan weer op beroepsgericht hoger onderwijs.

Met een beetje goede wil kunnen we hierin de intentie terugvinden dat de universiteiten vrijplaatsen moeten blijven voor het 'open denken' en het zuiver

wetenschappelijke onderzoek. Maar het blijft een strijd: ook de universiteiten komen hoe langer hoe meer in de greep van het bedrijfsleven en de markt. Het ideaal van de homo universalis moet elke dag weer pragmatische toegevingen slikken.

Wat het secundair onderwijs betreft, ik was zelf scholier toen het ASO nog humaniora heette. Ik volgde die humaniora aan een katholiek college waar een veel-er progressieve wind waaide, zeker nadat de ideeën over pedagogische vernieuwing in de nasleep van de gebeurtenissen van '68 werden binnengebracht door een nieuwe generatie van pas afgestudeerde leerkrachten. We moesten via het onderwijs meer mens worden en uitgroeien tot kritische burgers.

Sindsdien is er een sterke roep om de middelbare scholen meer af te stemmen op de arbeidsmarkt. Leerlingen moeten worden geschoold om dienaars van de economie te worden. Economische groei en competitiviteit zijn nu de nieuwe ordewoorden.

Vooral vanuit conservatieve werkgeverskringen wordt er aangedrongen op politieke maatregelen om de verknechting van de mensen te verzekeren.

Ik ben bang dat de plannen voor de onderwijsvernieuwing meegaan in dit discours en te weinig troeven bieden om de echte menselijke waarden centraal te stellen. Eigenlijk zou het humaniora-ideaal verder moeten worden uitgebreid naar TSO en BSO. Kansen voor menselijke groei en zachte waarden zijn immers van cruciaal belang. Alleen op die manier kan ons onderwijs opvoeden tot geluk en respect.

Felix BERGERS, As

Eucharistie

KERK & leven, 5 JUNI 2013

De lezers An Witters, Willy Decavele en Gilbert Knuyt overschatten de impact van het katholiek onderwijs op de manier van denken en geloven van jonge mensen. Onderwijs bouwt inzake pedagogie namelijk voort op wat

er thuis gebeurt, en dat geldt ook voor geloof.

Dat onderwijsmensen zelf schitteren door afwezigheid in de kerk, kan misschien waar zijn. Belangrijker dan die vaststelling op zich, lijkt me echter de vraag hoe dat dan komt. Ik kan wel enkele redenen bedenken. Zelf ben ik het als godsdienstleeraar een beetje beu om telkens weer verantwoordelijk te worden gesteld voor ingewikkelde maatschappelijke evoluties op het vlak van geloofsoverdracht en kerkbetrokkenheid — dat zijn heus wel twee verschillende dingen. Ik vind het jammer dat we op zo weinig ondersteuning en bemoediging mogen rekenen van de vele andere kerkmensen. Als we zelf niet onze verdediging opnemen, blijft het oorverdovend stil. Boodschap begrepen.

Het verwondert me dan ook geenszins dat in dit kerkelijk-wantrouwige klimaat nog weinig jongeren zich geroepen voelen om godsdienstleerkracht te worden.

Koen KINDT, Zoersel